

оставямъ, а тичамъ да наредатъ отъ домакинството да имъ се даде храна за изъ пжтъ. Тѣ сж весели и се сбогуватъ съ менъ, а азъ гледамъ прегърбенитѣ имъ фигури облечени въ смачкани отъ дезинфекционната машина дрехи и не знамъ защо ми правятъ впечатление на разтегнати хармоники, които никога нѣма да издаватъ радостни звуци, подъ такта, на които да се играе веселата ржченица.

— Сестро, табелата . . . визитацията почва — вика единъ отъ служителитѣ, и важно важно пристѣпя въ своя бѣлъ халатъ, като отъ време на време засуква голѣмитѣ си прошарени мустаци, които нѣкакъ удѣлжаваха смуглестото му лице и то получаваше една вѣчна сериозностъ, която се не махваше и когато е веселъ. Той е единъ отъ служителитѣ, който съ войнишка честностъ и майчина добросъвестностъ изпълняваше всички нареждания въ болницата. Никой не е още се оплаквалъ отъ него. . . Добрия Ламбо има 6 сина на фронта и не пожела да го освободятъ и той иска да служи, да бжде полезенъ съ нѣщо. . .

— Какво ще правя у дома, като ги нѣма момчерляцитѣ. . . Булката тамъ съ дветѣ си дъщери да бере гайлето на кжщата. . . Воловетѣ реквизираха, ключето и то отиде . . . съ голи ржце оре ли се? . . . А тукъ здравъ и правъ съмъ, ще помагамъ . . . тия юнаци все искатъ здрави ржце за подкрепа. . .

И натстина, той носи на ржце болнитѣ, помага имъ и дене и ноще и при все, че служителитѣ сж десетина души, само Ламбовото име се носи изъ цѣлата болница. Болнитѣ само него знаятъ, а лѣкаритѣ само на него вѣрватъ.

И визитацията мина. Предписанитѣ лѣкарства, ще бждатъ приготвени отъ аптекара, а азъ съ помощта на самарянкитѣ ще ги раздамъ на болнитѣ.

Днесъ нѣмаме смъртници. Но чакаме болни, имаме 40 легла праздни.

Отивамъ да стерилизирамъ материали, може да изпратятъ отъ гарата ранени. Винаги трѣбва да сме готови да посрѣщаме всѣкакви изненади, нали не остава време да следимъ събитията на фронта. Какво става тамъ?